

Enid Blyton

Slávna 5

IDE TÁBORIŤ

Slávná 5

Slávná 5

IDE TÁBORITĚ

Enid Blyton®

slovar

Enid Blyton: THE FAMOUS FIVE. *Five Go Off to Camp*

THE FAMOUS FIVE. Five Go Off to Camp

© 1948 Hodder & Stoughton Limited.

Enid Blyton ® The Famous Five ® Enid Blyton's signature is
a Registered Trademark of Hodder and Stoughton Limited.

Translation entitled: *Slávna päťka ide táboriť*

© 2017 Hodder & Stoughton Limited

Translation by Mária Klenková 1994, 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,

spol. s r. o., Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2761-8

www.slovart.sk

Obsah

1. Čas prázdnin	7
2. Smer letovisko	15
3. Annina sopka	24
4. Mátohovlaky	32
5. Späť v tábore.....	40
6. Deň na farme	49
7. Pán Andrews.....	58
8. Večerné leňošenie	67
9. Nočný návštevník.....	76
10. Výprava za mátohovlakom.....	85
11. Najmä o Jockovi.....	94
12. George trucuje	103
13. Vzrušujúci plán	112
14. Jock v tábore.....	121
15. Georgino dobrodružstvo.....	131
16. Opäť v tuneli.....	141
17. Neuveriteľný nález	149
18. Úniková cesta	158
19. Aké úžasné dobrodružstvo!.....	167

1.

Čas prázdnin

„Dva perfiš stany, štyri nepremokavé podložky, štyri spacáky – fakt, a čo Tim? Jeho nevyzbrojíme spacím vakom?“ vtipkoval Dick.

Ozval sa smiech, deti sa dobre zabávali a pes Tim nadšene mlátil chvostom o zem.

„Pozrite naňho,“ zvolala George. „Veď ten sa tiež smeje! Papuľu má od ucha k uchu!“

Všetci skúmavo pozreli na Tima. Chlpatú papuľu ceril do širokáskeho úškrnu a naozaj vyzeral, akoby sa smial.

„Ty naše zlato,“ objala ho Anna. „Si najsamlepší pes na svete, čo, Timothy?“

„Haf!“ súhlasil Tim a šťavnato oblizol dievčatku nos.

Štyri deti – Julian, vysoký a na svoj vek pekne urastený, Dick, George a Anna – majú plnú hlavu starostí, chystajú sa stanovať. George je dievča, nie chlapec, volá sa vlastne Georgina, no na svoje dievčenské meno zo zásady nereaguje. Pehavou tvárou

a nakrátko ostrihanými kučerami naozaj pripomína skôr chlapca.

„Páni, to je bomba! Nechce sa mi veriť, že nás naši po tej vlnajšej hrôze s karavanmi pustia samých pod stany!“

„No ale teraz nejdeme celkom sami,“ podotkla Anna. „Nezabúdaj, že budeme mať pána Luffyho. Ide s nami a má na nás dozrieť.“

„Á! Luffino! Už to vidím! Ten tomu dá!“ rozosmial sa Dick. „Zavrta sa medzi svoje chrobáky a ani si na nás nespomenie. Vyparí sa do prírody a úplne stratí prehľad o svete.“

„No dobre, ale keby nešiel, tak zostaneme trčať doma. Púšťajú nás stanovať iba preto, že ide aj on. Dobre som počula, čo povedal ocko,“ nedala sa Anna zavrútiť.

Pán Luffy, postarší zasnený chlapík, učí na chlapčenskej škole a náruživý skúma život hmyzu. Anna ho zďaleka obchádza, keď sa príde popýšiť najnovšími úlovkami, pretože chrobáky mu neraz ušli zo škatuľky a rozliezli sa po miestnosti. Chlapci ho majú radi, veď s ním je zábava, no pripadá im strašne komické, že na nich má dávať pozor práve on.

„Tuším, to bude naopak, dozerať budeme my naňho,“ poznamenal Julian. „Je totiž presne ten typ, ktorému minimálne raz za deň padne na hlavu stan, dôjde mu voda alebo si sadne rovno do kartónu vajec. Mám pocit, že kvôli tým chrobákom je celkom vedľa, že ani nežije na tomto svete.“

„No dobre, nech si je, kde chce, nemám nič proti. Nech sa len stará o svoj hmyz, hlavne, že sa nebude do nás,“ prehodila George, lebo z duše neznášala

ľudí, čo do všetkého pchali nos. „Vyzerá to na super prázdniny – život v stanoch na slatinách a svätý pokoj od dospelákov. Predstavte si, že nám nikto nebude radiť, urobíme si všetko po svojom – ako a kedy sa nám zachce.“

„Haf!“ ozval sa Tim a súhlasne plieskal chvostom.

„No vidíte, oznamuje nám, že aj on si bude robiť po svojom,“ smiala sa Anna. „Popreháňaš húfy kráľikov, čo, Tim, a hororovo vybrešeš každého, kto sa opováži čo len priblížiť k nášmu kempu!“

„A teraz už buď chvíľu ticho, Anna!“ upozornil ju Dick a vrátil sa k zoznamu. „Musíme si ho preletieť, či sme na nič nezabudli. Kde som to prestal – aha – štyri spacáky.“

„Tak, tak, veď ty si sa spýtal, či jedným nevyzbrojíme aj Tima,“ chichotala sa Anna.

„Čo vám šibe? A načo?“ zapojila sa George. „Bude spať ako vždy na svojom miestečku – na mojich nohách, nie, Tim?“

„A nemohli by sme mu zohnať aspoň nejaký menší spací vak?“ nedala sa Anna. „Predstavte si, že by mu z neho trčala iba hlava. Viete, aký by bol chutný? Celkom ako bábätko.“

„Tim určite nechce vyzeráť ako bábätko,“ odvrkla George. „Pokračuj, Dick. Keď nás Anna ešte raz preruší, zapchám jej ústa vreckovkou.“

Dick prečítal celý zoznam. Bola na ňom hŕba zaujímavých vecí – plynový varič, smaltovaný riad i hrnčeky, plátenné kapsy – a to všetko si vyžadovalo náležitú pozornosť, všetko bolo treba prediskutovať do detailov. Štvorica detí nadšene kula plány.

„Poviem vám, decká, už len plánovať si taký výlet je fajn pocit,“ tešil sa Dick. „Tak čo, tuším máme všetko, čo vy na to?“

„Jasné. Myslím, že sme to aj trochu prehnali!“ usúdil Julian. „Ešte šťastie, že náš milý Luffy má auto s prívesom. Pohodlne si doň všetko naložíme. Sami by sme to asi ťažko uniesli.“

„Juj, keby sme už išli!“ vykrikla Anna. „Vysvetlite mi, prečo sa dni tak strašne vlečú, keď sa niečoho pekného nevíete dočkať, a prečo letia ako splašené, keď je to konečne tu!“

„Trochu od veci, čo?“ uškrnul sa Dick. „Má niekto mapu? Chcem sa ešte raz mrknúť na to naše miestečko.“

Julian ju pohotovo vytiahol z vrecka a všetci štyria sa zhrkli okolo nej. Na mape bola zakreslená širošia planina, kraj takmer neobývaný, iba kde-tu nejaký domec.

„Len zopár menších fariem, inak nič,“ povedal Julian a prstom sa dotkol mapy. „Chudobný kraj, neúrodná pôda, ťažko sa tam žije. Aha – asi tu je to miesto, áno, presne tu – a z opačnej strany svahu je malá farma, kde dostaneme mlieko, vajcia i maslo. Luffy to má preverené. Už tam bol a vraví, že farma je síce malá, ale pre výletníkov ako stvorená.“

„Tak sa zdá, že je to už horský kraj, čo?“ uistila sa George. „V zime tam asi poriadne mrzne.“

„Bingo,“ prikývol Julian. „Aj v lete tam vraj dobre pofukuje. Luffy spomínal, že si treba vziať svetre a teplé veci. V zime sa tam sneh drží dlhé mesiace. Keď ovce zablúdia, vraj ich vyhrabávajú zo závejov.“

Dick prstom cestoval po úzkej hradskej, ktorá sa kľukatila po pustej náhornej planine. „Pôjdeme touto cestou až sem, a tu zrejme odbočíme na poľnú k farme. Keď Luffy zaparkuje, poodnášame si batohy k táborisku.“

„Nech vás ani nenapadne rozložiť sa mu rovno pod nosom,“ zamračila sa George.

„Jasné, že nie. Naši nám ho síce dohodili ako dozor, no uvidíte, že len čo si rozloží stan, vyparíme sa mu z hlavy ako gáfor,“ predvídal Julian. „Fakt, nepreháňam. Poznám dvoch, čo sa s ním raz viedli na výlet, no večer sa vrátil domov bez nich. Celkom zabudol, že nešiel sám, nechal ich trčať v dákom zapadákovke.“

„Perfektný dozor!“ nadchýnal sa Dick. „Luffino je presne to, čo potrebujeme. Ten za nami stopro nepribehne, či sme si nezabudli vyčistiť zuby alebo natiahnuť teplé svetre.“

Všetci sa smiali, aj Tim sa ukážkovo ceril, jazyk mu visel z papule v šťastnom výraze. Radoval sa, že sú opäť spolu – veľmi lipol na svojich kamarátoch a tešil sa s nimi na prázdniny. Celý školský rok trávil v dievčenskej škole, kam chodila George s Annou, a veru sa mu aj trocha cnelo za chlapcami. Patril však George a bol jej verný služobník – neopustil by ju za nič na svete. Ešte dobre, že dievčatá sa tu mohli starať o svojich miláčikov – inak by George, škola-neškola, nevytiahla päty z domu!

Julian starostlivo zložil mapu. „Už nám ostáva iba veriť, že všetky objednané veci dôjdu načas. Od odchodu nás delí necelý týždeň. „Radšej sa každý

druhý deň pripomenieme Luffymu, aby náhodou nevyštartoval bez nás!“

Všetko bolo naplánované a deti sa snažili trpezlivo čakať, no hrali v nich všetky žilky. Z obchodov prichádzali objednané zásielky a nedočkaví adresáti ich dychtivo otvárali. Spacáky prekonalí všetko očakávanie.

„Sú úplne supiš!“ volala Anna.

„Skvelé!“ pridala sa George a vliezla do svojho. „Pozrite, pri krku sa dá super stiahnuť, a má aj kapucňu – páni, tá hreje! V tomto budem ako vo vaticke – len nech si fúka severák! Decká, čo keby sme si ich dnes v noci vyskúšali?“

„Čože? Dnu... v izbe?“ čudovala sa Anna.

„A prečo nie? Treba si na ne zvyknúť,“ vysvetlila George, lebo sa jej videlo, že taký spacák je sto ráz lepší ako obyčajná posteľ.

Nuž, tej noci naozaj všetci štyria spali na dlážke v nových spacákoch a ráno sa svorne zhodli, že to bolo žúžo, fantastické pohodlíčko a bolo im teplečko ako na peci.

„Problém je iba s Timom,“ priznala George. „Silou-mocou sa mi chcel napratať do spacáka. Dvaja sa doň fakt nevpraceme, a okrem toho by sa v ňom zaručene uvaril.“

„Tak sa mi zdá, že mi skoro celú noc vylihoval na bruchu,“ šomral Julian. „Najbližšie s ním vybabrem a zamknem izbu. Nebudem mu predsa všetko trpieť. Veď po nás skákal ako ropucha!“

„Mňa to skákanie až tak neštve, skôr mi idú na nervy tie jeho príšerné tančky – vrtí sa dookola ako najaty a trvá mu večnosť, kým sa uloží,“ sťažo-

val sa Dick. „Poviem vám, praktizoval to na mne celú noc. No uznajte, taký hlúpy zvyk.“

„Za to nemôže,“ vyhrkla George. „Má to po divých psoch. Dedičstvo po predkoch. Tie spávali v ka-dejakom trstí a museli si najprv udupať lôžko. Preto sa tieto psy vrtia dookola, aj keď už nemajú čo udu-pávať, lebo nespávajú v trstí.“

„Mne by teda celkom bodlo, keby Tim zabudol na svojich psích predkov, čo chrápali v trstí, a uvedomil si, že je pokojné domáce zviera s vlastným košom na spanie,“ usúdil Dick. „Mali by ste vidieť moje brucho! Mám ho úplne došliapané. Samé psie laby!“

„Nebásni, Dick! Nezveličuj!“ zahriakla Anna brata. „Juj, keby už bol utorok. To čakanie ma prestáva baviť.“

„Neboj sa, dočkáš sa,“ utešoval ju Julian. A prav-daže, dočkala sa. Nadišiel dlho očakávaný deň – jas-ný a slnečný, so sýtomodrou oblohou posiatou bie-lymi obláčikmi.

„Aha – barančeky na oblohe! Bude pekne!“ poteš-il sa Julian. „A teraz už len držíme palce, aby náš Luffino nezabudol, že dnes je deň odchodu. Do-hodli sme sa, že sa po nás stavia o desiatej. Berieme hŕbu chlebíkov. Mama si povedala, že istota je guľo-met, a nabalila nás pre prípad, že by si Luffino nič nepriniesol. A ak si niečo prinesie, nič sa nestane, jedlo nevyhodíme – my si s ním hravo poradíme! A na zvyšky je tu Tim!“

Blížil sa čas odchodu, všade vládlo vzrušenie a pes ho naplno prežíval s deťmi. Vždy vycítil, keď sa chystali na výlet, vytrvalo vrtel chvostom, jazyk mu visel z papule a dychčal ani po maratónskom

behu. Ukážkovo zavádzal a všetkým sa plietol pod nohy, no nikto ho nevyhrešil.

Pán Luffy meškal pol hodiny. Prifrčal práve vo chvíli, keď si už všetci začínali myslieť, že zabudol prísť. Sedel za volantom svojho veľkého starého auta, rozžiarený ako prskavka. Deti ho dobre poznali, veď nebýval ďaleko, a zavše si prišiel zahrať bridž s rodičmi.

„Zdravím vás! Ahoj!“ volal z diaľky. „Vidím, že už je všetko nachystané! Fajn! Ste šikulky! Naložte si veci do privesu. Sú tam aj moje, no máte dosť miesta. Mimochodom, mám jedlo aj pre vás. Manželka vravela, že treba radšej zobrať viac.“

„Tuším si dnes vystrojíme hostinu,“ prehodil Dick, keď s Julianom vynášali z domu stany a spacáky, kým dievčatá nosili menšie veci. Čoskoro bolo všetko naložené, prives plný, stačilo poistiť náklad lanom. Julian to raz-dva zvládol.

Deti sa rozlúčili s dospelými a nadšene sa nahrnuli do auta. Pán Luffy naštartoval, zaradil rýchlosť a kolesá zaškripali.

„Dovidenia!“ volali zborovo dospelí. „A nieže sa zas zapletiete do nejakého dobrodružstva!“ dodala mama.

„Nebojte sa!“ volal pán Luffy od volantu. „O to sa postarám. V tých pustých končinách im nijaké nehrozí! Dovidenia!“

A vyrazili, kývajúc ostošeť a vykrikujúc celou cestou. „Dovidenia! Dovideniááá! Hurááá! Ide sa! Konečne!“

Auto uháňalo dolu cestou, prives hrmotal a nadskakoval. Prázdniny sú tu.

2.

Smer letovisko

Pán Luffy nebol dobrý šofér. Jazdil prirýchlo, najmä v zákrutách, a Julian sa podchvíľou zhrozene obzeral, či už z prívesu nepovyskakovali batohy.

A veru, spacáky v ostrej zákrute vyhodilo do vzduchu, no našťastie pristáli v prívese. Po chvíli hazardnej jazdy to už chlapec nevydržal a potľapkal šoféra po pleci.

„Prosím vás, pán učiteľ, nemohli by ste trochu spomaliť? Keď to tak pôjde ďalej, cestou všetko postrácame a dorazíme s prázdnyim prívесom.“

„Pánabeka! Príves! Celkom som naň zabudol!“ zhrozil sa pán Luffy a ihneď spomalil. „Prosím ťa, Julian, upozorni ma, ak prekročím šesťdesiatku. Môžem sa na teba spoľahnúť? Aj minule som šiel s prívесom a cestou som postrácal polovicu vecí. To sa už nesmie stať.“

Julian dúfal, že sa to nezopakuje. Ostražito sledoval tachometer, a keď sa ručička blížila k šesťdesiatke, potľapkal učiteľa po pleci.

Pán Luffy sa tváril blažene. Priam žiaril od šťastia. Neveľmi rád učil, zato miloval prázdniny. Povinnosti učiteľa mu bránili v štúdiu zbožňovaného sveta hmyzu. Konečne mal voľné ruky a viezol sa so štyrmi milými deťmi prázdninovať na krásnu planinu, kde žije veľa včeličiek, chrobákov, motýlikov a všakovakého hmyzu, takého potrebného pre jeho výskum. V duchu sa tešil, že deti trochu precvičí v zoológii a veľa sa od neho naučia. Ešte dobre, že nič netušia. Prázdniny a učenie! Určite by boli zhrozené.

Pán Luffy bol podivuhodný chlapík a aj vyzeral nevšedne. Spod hustého huňatého obočia sa na svet pozeral láskavými hnedými očami, ktoré Dickovi vždy pripomínali bystré opičie očka. Tvári dominoval mäsitý nos, čo pôsobilo dosť odstrašujúco, lebo z nozdier mu nečakane vyrastala húština chĺpkov. Fúzy mal neupravené, bradu okrúhlu a v jej strede napodiv jamku.

Ušami, či vlastne ušiskami, zasa úplne fascinoval Annu. Mal ich stočené mierne dopredu a, čuduj sa svete, pravým vedel hýbať. Veľmi ho trápilo, že to ľavé nevie prinútiť k poslušnosti. Husté vlasy si neveľmi česal a holiča nemal vôbec v láske. Nosieval veľmi pohodlné šatstvo, zvyčajne o dve čísla väčšie, ako potreboval.

Deti ho mali veľmi rady. Akosi ich priťahoval. Bol skrátka neuveriteľný – srdečný a milý, neupravený, roztržitý a zábudlivý, no býval aj prekvapivo prísny. Julian im neraz rozprával príhodu o zloduchovi Tomovi Killinovi.

Jedného dňa pán Luffy pristihol v šatni Toma, ako tyranizuje útleho chlapca, nového spolužiaka,

preháňa ho dookola a mláti remeňom. Pán Luffy zaručal ako rozzúrený lev, schmatol zloducha za opasok, nadvihol ho do výšky a nastokol na vešiak.

„Tu budeš trčať, kým ťa niekto nezvesí!“ hromžil pomstiteľ.

„Aspoň vidíš, že aj ja viem narábať s remeňom!“

A vzápätí parádnym krokom vypochoďoval zo šatne s vystrašeným chlapcom v päťach, kým tyran zostal bezmocne visieť na vešiaku. A pobudol tam hodnú chvíľu, lebo sa nenašiel nikto, kto by násilníkovi pomohol dolu, hoci sa do šatne zanedlho nahrnulo celé futbalové družstvo.

„A keby sa vešiak navela pod ťarchou jeho tela nebol vytrhol zo steny, ten túlpas tam visí dodnes,“ zaškeril sa Julian.

„Perfektný ťah – Luffino je skrátka frajer. Kto by to naňho povedal! Nevyzerá na zúrivca.“

Anna mala túto príhodu veľmi rada. Pán Luffy jej hneď pripadal ako hrdina. Cítila sa poctená, že môže sedieť vedľa neho v aute a o všeličom s ním debatovať. Ostatní traja sa tiesnili vzadu s Timom. George zhodila psa z kolien pod prísny zákazom návratu. V letnej horúčave ju nepríjemne zahrieval kožuchom. Nuž, milý Timothy sa musel uspokojiť s nezvyčajnou pozíciou – stál na zadných labách, prednými sa opieral o rímsu a ňufák mu vytrčal z obloka.

O pol jednej si urobili obedňajšiu prestávku. Pán Luffy naozaj myslel s jedlom aj na deti. Priniesol kopy chlebíkov – a nie hocijakých! Jeho manželka si dala záležať – a večer pred cestou sa usilovne zvrátila v kuchyni.

„Nakladané uhorky! Šunka a hlávkový šalát! Vajíčka a sardinky! Fíha, pán Luffy, tie vaše chlebíky sú svetové! Naše sa im ani zďaleka nevyrovnajú,“ zhodnotila Anna a naraz sa pustila do dvoch – uhorkového aj šunkového so šalátom.

Všetci poriadne vyhladli. Chlebíky šli na dračku. Tim dostával z každého po kúsku, zvyčajne posledný hlt. Ostražito sledoval stolovníkov, aby mal prehľad, kedy naňho príde rad. Pán Luffy sa akosi nedovtípil, že Tim si nárokuje posledný hlt z každého chlebíka, a tak pes prekvapenému učiteľovi jedno ducho odchňapol svoj podiel z ruky.

„Bystrý psík,“ pochválil vzápätí Tima a uznanlivo ho potľapkal po kožuchu. „Vie, čo chce, a ide rovno na vec. Veľmi múdro.“

George bola, prirodzene, v siedmom nebi. Vždy Tima pokladala za najmúdrejšieho psa na svete, a neraz ju veru o tom presvedčil. Rozumel každému slovku, vedel, prečo ho tľapká a hladká, chápal každé jej gesto. Tim by bol určite lepší strážca, lepšie by dozrel na štvoricu detí ako zábudlivý pán Luffy.

Napili sa zázvorového piva a potom si pochutnali na zreľých slivkách. Tim sa nedal nahovoriť na slivky, zato vylízal trocha rozliatej limonády. Potom prečistil zem od omrviniek a šiel si uhasiť smäd do neďalekej bystriny.

Výletníci opäť vyrazili na cestu. Auto sa rozbehlo po hradskej a Anna po chvíli zaspala. Dick zazíval ako hroch a tiež sa ponoril do spánku. George zasa bola ako rybička a s ňou aj Tim, no Julian by si bol rád zdriemol. Neodvážil sa však odtrhnúť oči od tachometra, lebo pán Luffy po dobrom jedle očivid-

ne nabral elán a reálne hrozilo, že opäť neúnosne dupne na plyn.

„Viac nezastavujeme, olovrantovať budeme až na mieste,“ nečakane zahrmel v aute šoférov hlas a Dick sa strhol zo spánku. „Mali by sme tam doraziť asi o pol šiestej. Pozrite, v diaľke sa už črtá planina – vidíte to vresovisko? Nádherne purpurové, priam žiari! Je ho celé more!“

Všetci sa pozerali dopredu, iba Anna nerušene spala. Naľavo sa im odkrýval úchvatný pohľad na náhornú plošinu. Čarovná krása panenskej prírody, nevšedný pokoj a žiarivo purpurový vres, čo ako obrovský koberec so sýtomodrým okrajom vystielal širošírú pláň. Bolo si na čom popásť oči.

„Odbočíme doľava a už iba kúsok!“ oznámil pán Luffy a prudko strhol volant doľava, až batohy vzadu podskočili ako na trampolíne. „Hor sa na planinu!“

Auto sa začalo driapať do kopca, minulo zopár domčekov. V diaľke na čistinkách sa črtali malé farmy. Pasienky boli posiate ovečkami, podaktoré so záujmom sledovali prechádzajúce auto.

„Ešte zo tridsať kilometrov,“ zahlásil šofér a z ničoho nič šliapol na brzdu, aby nevrazil do dvoch veľkých baranov uprostred cesty. „Celkom by som uvítal, keby tieto tvory neklebetili rovno na hradskej. Mohli by si vybrať aj iné miesto! Hej! Uhnite! Chceme prejsť, rozumiete?“

Cestujúci Tim sa spravodlivo rozhorčil a už-už sa chystal vyskočiť z auta. Vybrechané barany sa urýchlene stiahli na kraj a auto malo voľnú cestu. Anna, ktorú pri prudkom zabrzdení takmer vyhodilo zo sedadla, sa stihla načisto prebrať.